

ЗМІСТ

Моєму синові.....	11	ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО ТЕ, ЧОМУ МАМА ТІБІ ФЕЛІСІЇ СЕРДИТЬСЯ НА МЕНЕ	159
ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО СЕНСОРНІ ЛАМПОЧКИ В ТУАЛЕТІ.....	17	ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО ДОБРО І ЗЛО.....	179
ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО ІКЕА.....	35	ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО СТВОРЕННЯ МУЗИЧНОГО ГУРТУ.....	197
ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО ФУТБОЛ.....	55	ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО ЛЮБОВ.....	217
ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО РЕЧІ.....	73	ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ, КОЛИ Я ТРОХИ МІЦНІШЕ ТРИМАЮ ТЕБЕ ЗА РУКУ	237
ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО ЧОЛОВІЧНІСТЬ	97		
ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО БОГА ТА АЕРОПОРТИ	119		
ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО ТЕ, ЩО СТАЛОСЯ З ПЛАСТМАСОВИМ ЖИРАФОМ, ЯКИЙ УМІВ СПІВАТИ.....	135	Про автора.....	254

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Моєму синові

Прошу, вибач мені.

За все, що я зроблю в наступні вісімнадцять років. За все, що пропущу. За все, чого не зрозумію. За всі повідомлення про батьківські збори, яких ти не захочеш мені показувати.

За всі випадки, коли тобі буде соромно за мене. За всі таборування, куди я зголошуся їхати, щоб допомагати. За всіх твоїх дівчат, яких ти не захочеш запросити додому на вечерю.

За те, що я влаштовую серед людей свій танець «мама-була-неправа-а-тато-молодець».

За той раз, коли школа запросить усіх батьків на змагання з бренболу і я поставлюся до цього занадто серйозно. За те, що я крикну до твоєї вчительки з математики «тупа дурепа». За те, що лізтиму зі своїм «дай п'ять» до твоїх друзів.

За те, що я куплю мінібус. За те, що маю шорти.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

За те, що ми запізнимося, коли тебе вперше запросять на справжнє святкування дня народження. За те, що я психону, коли до парку атракціонів «Грюна Люнд» будуть черги. За те, що звернуся «чоловіче» до продавця в магазині скейтбордів. За те, що не зрозумію, що насправді тобі хотілося ходити на гімнастику, а не грати у футбол. За те, що забуватиму замикати двері до ванної.

За чартерні рейси. За ковбойський капелюх. За футболку «Справжні чоловіки важать більше 90 кг». За промову на твоєму випускному.

За всі ті випадки, коли я трохи вип'ю і стану розповідати ту історію про двох ірландців у човні.

За все це я прошу в тебе вибачення.

Але коли ти будеш на мене дуже розлючений, прошу, постарайся пам'ятати, що для мене ти завжди будеш малим однорічним хлопчиськом, який стояв голяка в коридорі й розпливався тією беззубою усмішкою, щасливо притуляючи до себе іграшкового лева.

Коли я тебе діставатиму. Коли за мене стане незручно. Коли я буду несправедливий.

Я хочу, щоб ти згадав цей день.

День, коли не хотів сказати мені, де ти в біса по-
дів ці клятві ключі від машини.

І май на увазі: це ти почав.

/Твій старий

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЩО ТОБІ ВАРТО ЗНАТИ ПРО СЕНСОРНІ ЛАМПОЧКИ В ТУАЛЕТІ

Що ж. Отже, я – твій тато. Наскільки розумію, ти вже починаєш це усвідомлювати. Дотепер ти, можна сказати, просто був нам за компанію, поки ми робили всю роботу, але, як мені відомо, тобі вже півтора року – а в такому віці можна починати чомусь вчитися. Різним хитрощам і всякому такому. І скажу прямо: моє ставлення до цього дуже позитивне.

Бо мені хотілося б, щоб ти зрозумів, що батьківство – це, чорт, не так уже й легко, як здається. Стільки всього треба допильнувати. Сумки з підгузками. Автокрісла. Колискові. Запасні рукавички. Какання. Особливо какування. Буде просто маса гімна, з яким треба дати раду. Ні, тут нічого особистого. Можеш запитати будь-кого з батьків, у яких малі

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

діти. Перший рік, бляха, цілий перший рік життя крутиться навколо того, чи дитина покакала.

Здається, покакав. Ще не покакав. О, таки покакав. Аромати після какання. Чехання, коли покакає. Серйозно, складно навіть пояснити, скільки часу після народження дитини витрачається на очікування каки. «Ідемо? Добре! Він уже? Що? Що кажеш? Ще ні? Та бляха. Добре-добре. Спокійно, без паніки. Котра година? Почекаємо? Чи, може, ризикнемо і ще встигнемо? Так! Добре? Ні? А якщо він дорогою? Це точно. Добре. Тихо, я подумаю! Ну добре, а якщо ми тут почекаємо, а нічого й не буде – що тоді? Усе-таки ризикнемо? Ідемо? А в дорозі все й почнеться, і ми в один голос: "Ну чо-орт! Треба було зразу йти, встигли би ще до того, як він покакав!!!"».

Розумієш? І так увесь час, коли люди починають розмножуватися. Усе повсякденне життя перетворюється на логістику какання. Не знічучись, починаєш обговорювати це з іншими людьми. Консистенцію, колір, час випорожнення. Обкакані пальці. Обкакану постіль. Какашки, які забиваються між плиткою на підлозі у ванній. Починаються обговорення метафізичного досвіду какання. Розбираєш його на академічному рівні.

Коли швейцарські вчені зробили заяву в ЗМІ, оголосивши, що відкрили досі невідому частинку, швидкість руху якої перевищує швидкість світла, і світ замислився над питанням, із чого ж складається ця частинка, усі батьки немовлят перезирнулися й вигукнули в унісон: «Какашки. Це точно какашки».

Але найгірше навіть не самі какашки. Найгірше – коли не знаєш. Коли бачиш ці маленькі пошмикування на личку своєї дитини, і ти такий: «Він уже.? Здається, що.. а може, просто гримаса? Може, просто.. пугає? Боже милий, ми ж летимо "Раянейром", нехай це буде просто пукання!». Тоді треба почекати ці п'ять секунд. Найдовші п'ять секунд у всьому Всесвіті, я тобі це гарантую. Поміж кожною з них – десять тисяч вічностей і життєствердна французька драма. І ось нарешті – ніби це була одна зі сцен у «Матриці», коли уповільнюється час, – з'являється запах. Так, ніби дістаєш в обличчя мокрим мішком бетону. І починається дорога до туалету – схожим шляхом виходили воїни-раби на арену Колізею, щоб битися з левами. Повір, дорогою звідти почувася, як ті воїни, які поверталися додому в Рим після перемоги над варварами, але туди ти йдеш під одним ім'ям – гладіатор.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>